

Hegelovská dialektika bývá popisována pomocí triadického schéma teze, antiteze a syntézy. Teze kladená v prvním kroku schématu je v druhém kroku negována. V třetím kroku je negována tato negace, výsledkem přitom ale není návrat k tezi, ale její zprostředkování v tzv. určité negaci. Problému, jak rozumět této „produktivě negace“, se ve své Genezi a struktuře Hegelovy Fenomenologie Ducha dotýká Jean Hippolyte. Domnívám se, že přitom indikuje skutečný problém jednoduché triadické interpretace dialektiky. Ve své práci proto předestírám doplněk triády standardní interpretace. Konstruován je na základě a s pomocí Lacanových formulí sexuace, jak je v *Less than Nothing* vysvětluje Slavoj Žižek. Vypracován je při četbě prvních dvou kapitol Fenomenologie ducha (Smyslové jistoty a Vnímání), na jejichž dialektiku jej také aplikuji. V hlavní části této práce se proto věnuji tomu, jak dochází k dialektickému obratu, jímž se vědomí kvalitativně přeměňuje např. ze smyslové jistoty na vnímání. Rozbor tohoto fenoménu zužitkuje v první části vypracovanou interpretaci formulí sexuace. Využívá přitom toho, že samotné formule sexuace obsahují ve specifické podobě dvojistou negaci, která je jinak formální charakteristikou dialektického obratu. Z této interpretace pak vyplývají pro hegelovskou dialektiku další důsledky. Dialektický obrat rozpor, který „řeší“, neodstraňuje. Je třeba říci spíše, že jej objasňuje a přesněji lokalizuje.